

„Det var altsaa dette, jeg gerne vilde opnaa hos Dem, Frøken Evaldsen, at de underhaanden — ved en passende Lejlighed — forberedte Enslev paa, at Regnskabet for indeværende Kvartal rimeligvis vil stille sig betydelig mindre gunstigt, end han nu i en Aarrække har været vant til. Jeg vilde nødig, at den ubehagelige Meddelelse skulde komme ham for overraskende. Kunde det desuden lykkes mig at overtale Dem til at støtte et Forslag om i Øjeblikket at dæmpe Tonen i vore politiske Artikler en Kende, saa tror jeg, det vilde være til Gavn for Bladet og skabe Tilfredshed i store Dele af vor Læsekres. Jeg kan oplyse — hvad der nu er bleven godtgjort ved Kvartalsskiftet — at Enslevs Strigetales, som vi jo bragte i et stenografisk Referat, har kostet os over otte hundrede faste Abonnenter ude omkring paa Landet. Og man maa jo ikke glemme, at hvad der gaar tabt for os, kommer de andre til gode. Jeg veed med fuld Sikkerhed, at flere af de moderate Blade har haft en enestaaende Fremgang siden i Sommer. Der er ingen Tvivl om, at Publikums Gehør nu er ved at vende sig mod de blidere Røster. „Folkebladet“ f. Eks. har efter Sigende allerede faaet over to tusinde nye Abonnenter paa sit kirkelige Søndagstillæg. Det er dog et Vink, ikke sandt? . . . Og „Femte Juni“s Stilling maa ikke for nogen Pris rokke i det danske Folks Bevidsthed. Paa det Punkt er vi sikkert fuldkommen enige, Frøken Evaldsen. Sine Traditioner tro skal Bladet staa som det grundmurede Fyrtaarn midt i Brændingen . . . Lysbringeren i alle Dagens Diskussioner og Konflikter.“

„Nu kan De jo med det første faa Lejlighed til selv at udvikle Deres Anskuelser,“ sagde Frøken Evaldsen, idet hun rejste sig, og der var en god Del Ringeagt i hendes Tone, fordi hun vidste, at Hr. Samuelson var betydelig mindre veltalende, naar han stod overfor Enslev. Hun følte desuden en levende Uvilje imod Manden og beklagede den Tillid, Enslev viste ham. Alene Synet af hans lodne Hænder vakte hendes Modbydelighed, saa meget mere som der blev sagt, at han var en af Byens værste Sodomiter.

Nogen Bekymring havde hans Ord alligevel efterladt i hendes Sind. Enslev havde vænnet sig til at bruge mange Penge. Hans Hjælpssomhed mod politiske Venner var grænseløs, og de